

070513 Bönsöndagen, 2:a årgången, Luk 11:1-13

Claes Strömqvist

”Herre, lär oss att be.” En bön om bön, hörde vi en av lärjungarna rikta till Jesus.

En något konstig bön kan tyckas av en som varit med ett tag i Jesu sällskap och som levde i en kultur, där bön var ett självklart inslag flera gånger om dagen. Ungefär som i dagens muslimska länder.

Människan är en bedjande varelse. Även den som säger sig inte tro på Gud ber i utsatta eller överväldigande lägen. Hjälpöpet eller jubelöpet springer bara fram.

I alla tider och miljöer, utom möjligen vår, har bönen haft sin plats i livet lika självklart som att andas och äta. Stumhet på bönen område kan bara leda till andlig bristsjukdom, till att bli avskuren från livets rotsystem. Och då vissnar mycken glädje, frid och känsla av sammanhang.

”Herre, lär oss att be.” Just nu är vi med i ett bönen sammanhang. Vår högmässa är till stor del en bönegudstjänst. Vår gemensamma bön och vårt enskilda böneliv är två sidor av samma mynt. Och ändå känner vi igen oss i den här lärjungen. Vi är minst sagt ofärdiga som bedjare. Vi behöver lära oss att be som Jesus bad och vad Han har att säga om bönen. Det var, när Jesus en gång stannade på ett ställe för att be, som den här lärjungen insåg att Jesu bön var annorlunda. Att den rymde en helt ny dimension av närhet och självklart umgänge med Gud, Fadern. Han tilltalade Gud med ”Abba”. ”Abba, Fader.” Det som helt enkelt betyder ”pappa”.

Som Guds Son, men också som hel människa, gick Jesus självklart till den gemensamma synagoggudstjänsten. Psaltaren var Hans bönbok och böneskatt i de dagliga bönestunderna. Men Han stannade också under vandringen, som vi hörde, och ibland gick Han upp på ett berg och bad hela natten inför något viktigt, t ex utväljandet av apostlarna. Då var bönen Sonens förtroliga samtal med Abban - Fadern. Det var säkert mycket av ordlös bön, hjärtats tysta bön, ömsesidigt samförstånd och samsyn i enhet och kärlek. Att bara få vara inför Honom som är själva Varat. Något av det som vi övar i den kristna djupmeditationen framme i högkoret på onsdagkvällarna.

Som bönesvar fick lärjungen den Herrens bön som blivit alla lärjungars stora tillgång. Den som rymmer allt och som aldrig blir utsliten. Den som man alltid bär med sig. Den som förenar och fungerar i den gemensamma bönen. Den som börjar med tilltalet Vår Fader. Och i ”Vår Fader” får vi som Guds barn lägga in den nära relationen till Abba-Fadern. För Han längtar efter sina barn, vet vad vi bäst behöver och vill ge långt mer än vad vi kan tänka oss.

Vi befinner oss fortfarande i Påskens tid. Det är Kristi uppståndelse som också förnyar bönen. ”Genom Jesus Kristus, vår Herre.” Så slutar många formulerade böner. Den levande Herren Kristus, som älskat oss in döden är vår medbedjare. Han som från sin himmelsfärd är med oss alla dagar till tidens slut. Han som från platsen på Faderns högra sida ber för oss och väddar för oss. Genom dopet och tron är vi förenade med Honom och Han med oss. Vi får låta vår bön gå via Honom till Fadern. Då filtreras allt bort, som bara är utslag av vår själviskhet och egennytta.

Vi behöver ständigt lära mer om den bödens nya möjligheter. Men goda föresatser brukar rinna ut i sanden. Det är så mycket annat som upptar tiden. Det blir inte av att regelbundet sätta av en stund på dagen för bön och bibelläsning. Eller att det bara går på tomgång efter ett tag.

Dag Hammarsköld beskriver det så här: att Gud skall ha tid med oss det tycker vi är lika självklart som att vi inte har tid med honom.

Evangeliet slutade med att Jesus säger, att ni, i er ofullkomlighet och delaktighet i ondskans sammanhang, ju ger era barn goda gåvor, när de ber er. ”Skall då inte Fadern i himlen ge helig Ande åt dem som ber Honom?”

Det kanske inte är den goda gåva, som vi först förväntar oss. Vi ber om det som är mer näraliggande och angeläget för oss själva och våra närmaste. Om hälsa, om hjälp, om skydd och ledning till ett gott liv. Helig Ande i alla ära, men det finns för mig mycket viktigare just nu, kanske någon tänker.

Men det ena utesluter inte det andra. Tvärtom så menar nog Jesus med helig Ande det allra högsta goda. Det som sedan leder till allt annat gott. Detsamma som Han säger i Bergspredikan: ”Er himmelska Fader vet vad ni behöver. Sök därför först Guds rike och Hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också”.

Helig Ande betyder att Gud ger ut av sig själv. Sin kärlek, sin frid, sin tröst. Det är Anden som påminner oss om att vi får be som Jesus, tillsammans med Jesus och genom Jesus. Att vi i Hans namn får be om allt, för att vår glädje skall bli full-komlig. D v s vi får åberopa oss på vad Jesus sagt och lovat, som i dagens evangelium: ”Be, så skall ni få. Sök, så skall ni finna. Bulta, så skall dörren öppnas. Ty den som ber han får, den som söker han finner och för den som bultar skall dörren öppnas.

Och på tal om Anden skriver Paulus något helt fantastiskt i Romarbrevets 8:e kap: ”Anden vittnar med vår ande att vi är Guds barn och ger oss rätt att ropa:”Abba! Fader!” Och Anden stöder oss i vår svaghet. Vi vet ju inte hur vår bön egentligen bör vara, men Anden vädjar för oss med rop utan ord, och Han som utforskar våra hjärtan vet vad Anden menar, eftersom Anden vädjar för de heliga så som Gud vill.”

Visst har vi mer att lära oss om bönen. Nya upptäckter går att göra av denna tillgång, som står till vårt förfogande. Men framför allt får vi börja eller fortsätta därifrån vi nu befinner oss. ”Ja, Herre, lär oss att be, som Du.

Herre, sänd din Ande till oss och vår församling, till vår stad och vår värld, så att Din vilja kan ske på jorden såsom i himlen.

Ära vare Fadern och Sonen och den Helige Ande. Såsom det var av begynnelsen, nu är och skall vara, från evighet till evighet. Amen